

HỒI 467

Cô Kiếm Độc Hành

Người vừa nói câu đó chính là văn sĩ trung niên có dáng dấp như sư gia, tay chắp sau lưng, thông thả rời bàn đặt trên hành lang, đi đến phía sau hai người. Trước tiên quan sát cả ba người, sau đó dừng lại trước mặt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nhãn thần tà dị đảo qua lại, nở nụ cười không chút hảo ý, hừ lạnh lên tiếng: “Bản nhân là Hạng Nguyên Hóa, còn được gọi là Sư gia Hóa, phụ trách các giao dịch cho Bắc Mã bang, muốn dùng hai đỉnh vàng để mua ngựa của hai vị! Tao Nương Tử tốt nhất không nên can thiệp vào chuyện mua bán của chúng ta!”

Thanh Cô cười lớn nói: “Quản sự quả nhiên sáng mắt!”

Sư gia Hóa quay đầu hung dữ trừng mắt nhìn Thanh Cô, nhưng không phát tác, sau đó quay về phía hai người nói tiếp: “Hai vị không cần để ý đến người khác nói gì! Bắc Mã bang chúng ta dùng vàng thật bạc thật để giao dịch, không ai là không nể mặt chúng ta đâu!”

Trong lúc nói hần luôn khoa tay múa chân, nét mặt đặc biệt khoa trương, hai chùm ria mép nhếch lên nhếch xuống theo chuyển động của miệng, trông hết sức hoạt kê!

Khấu Trọng so vai nói: “Bao nhiêu tiền cũng không bán!”

Sư gia Hóa hai mắt tràn đầy hung quang, trầm giọng nói: “Ta hỏi lại một lần nữa, muốn bán hay là không?”

Lữ công tử cùng với thiếu nữ thanh tú lộ ra thần sắc bất mãn, hiển nhiên xem thường hành vi của Sư gia Hóa.

Có tiếng quát từ phía bàn của Bắc Mã bang: “Hạng sư gia của chúng ta vừa mất ngựa của các ngươi, đó là vinh dự cho các ngươi rồi, có chúng ta chiếu cố các ngươi thì tại Bắc Cương này đi đâu cũng không sợ gì nữa. Hành tẩu giang hồ cũng chỉ là để cầu tài cầu an, các ngươi nên biết điều một chút!”

Khấu Trọng mỉm cười thốt: “Không bán!”

Sư gia Hóa gật đầu nói: “Được!” Dứt lời quay đầu trở về bàn. Nhưng ai cũng hiểu hẳn sẽ không chịu bỏ qua, lần này không chỉ đòi ngựa mà cả người cũng sẽ không buông tha.

Tao Nương Tử thấp giọng mắng: “Đáng ghét!” Tiếp theo nở nụ cười hướng ba người mời: “Chúng ta đi. Nô gia sẽ tìm biện pháp cho các vị.”

Nhậm Tuấn thấp giọng nói: “Tiểu tử xin lưu lại bên ngoài vậy.”

Khấu Trọng biết hấn sợ người của Bắc Mã bang dùng vũ lực bắt ngựa, nên gật đầu đáp: “Nhớ là không có gì phải sợ cả!”

Nhậm Tuấn gật đầu hiểu ý, đi ra chăm sóc mấy con ngựa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, đi theo Tao Nương Tử tiến vào lầu chính, quả nhiên hết sức rộng rãi đủ chỗ cho hơn ba mươi bàn ăn lớn. Phía sau lầu chính là một hoa viên rộng lớn, là nơi có suối nước nóng Ấm Mã nổi tiếng. Trong hồ nước nóng thiên nhiên kỳ lạ này, hơi nóng bốc lên mù mịt, biến phòng ăn thô lậu này thành một tiền cảnh chốn nhân gian.

Phía sau làn hơi ẩn hiện một bóng người bất động, người này thân hình cao gầy, lưng mang trường kiếm, toát ra vẻ cô đơn cao ngạo không sao kể xiết, tựa như người trong cõi tiền vậy.

Trong phạm đường chỉ có duy nhất một bàn có khách ngồi, đương nhiên đó là La đạo nhân, trên bàn có con gà lớn, ngoài ra không có ai khác.

Bảy tên tiểu nhị lười nhác thấy đích thân bà chủ đưa khách vào, miễn cưỡng tiến lại chào hỏi.

La đạo nhân dường như lúc này mới phát hiện có người vào, ngẩng đầu lên thấy hai người bọn họ liền cười lên ha hả nói: “Ăn thịt gà một mình vô vị quá, lại đây với bản đạo nào. Thịt dê và bánh bao của bà chủ quán đúng là ngon quá, ngoài ra còn có Hồng mao tửu cất kỹ, trước là ích khí, sau là bổ thận, ích khí thì an thần, bổ thận thì mạnh mẽ, thực rất tốt, rất tốt!”

Tao Nương Tử cười mắng: “Ai cần người quảng cáo giúp nô gia? Hai vị công tử này thử là biết ngay thôi mà!”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe xong lắc đầu, Tao Nương Tử nói tới nói lui không ra ngoài chuyện nam nữ thô tục.

Sau khi trao đổi vài câu, hai người rốt cuộc ngồi vào bàn của La đạo nhân. Tao Nương Tử đích thân châm rượu cho ba người, nhân tiện cười hỏi: “Xin thỉnh giáo đại danh của hai vị công tử.”

Khấu Trọng đáp: "Ta là Phó Hùng, hần là Phó Kiệt, chính là anh em họ với nhau, còn người bên ngoài là Tiểu Tuấn, bảo tiêu cho chúng ta!"

Nâng ly lên nhấp một ngụm, nhú mày kêu: "Đắng quá!"

La đạo nhân ôm bụng cười nói: "Cái này gọi là thuốc đắng dã tật. Đây là rượu thuốc đó."

Tao Nương Tử đầy vẻ phong tình ngồi bên La đạo nhân, cất giọng khuyến mời "La đạo nhân mau tìm giúp biện pháp cho hai vị công tử này đi. Tên Sư gia Hóa của Bắc Mã bang ép mua tuần mã của bọn họ, lão nhân gia hầy vì họ mà ra mặt đi."

La đạo nhân nhìn thoáng qua hai người bọn họ cười nói: "Nói nhiều ắt gặp thị phi, cứng đầu ắt chuốc lấy phiền não. Nếu mắt bần đạo chưa mù thì hai vị tiểu huynh đệ đây đã có cách đối phó rồi."

Tao Nương Tử ngẩn ngơ nói: "Nguyên lai hai vị chính là cao thủ chân nhân bất lộ tướng. Nô gia thấy các vị không có binh khí tùy thân nên mới lo cho các vị thôi."

Khấu Trọng nói: "Chúng ta có tập được vài chiêu quyền cước, còn cao thủ thực sự chính là Tiểu Tuấn."

"Nói láo!"

Bốn người cùng ngạc nhiên, quay nhìn về phía nội viện có ôn tuyền, kiếm sĩ cao gầy ở bên đó đi xuyên qua làn hơi nước đi đến chỗ bọn họ, ánh mắt chớp chớp dò xét hai người, thần tình nghiêm túc không chút khách khí.

Người này mặt dài sọc cũng giống như thân hình ốm nhom không có chút mỡ nào, gò má ồm ồm sâu, mũi dài môi mỏng, khoảng cách giữa hai mày và mắt đặc biệt lớn, thần sắc âm trầm lạnh lùng, tựa hồ từ khi sinh ra chưa bao giờ biết cười, giống quỷ hơn là giống người. Lại một điều là tuy ngũ quan xấu xí vô cùng nhưng phối hợp với nhau lại có một sức hấp dẫn riêng, toát ra một khi phách cô đơn lãnh đạm, mang lại cho người khác ấn tượng sâu sắc. Hần chỉ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, nhưng có vẻ như đã trải qua nhiều tang thương. Hai người nhìn thoáng qua, liền biết là trong Ấm Mã Dịch quán hiện giờ, trừ hai người bọn họ ra, thì người này võ công cao nhất, sau đó đến La đạo nhân.

Hai gã không tưởng tượng là ở đây lại gặp được cao thủ.

Tao Nương Tử nhú mày hỏi: "Điệp công tử nói câu này là có ý gì?"

Điệp công tử lạnh lùng đáp: "Ta nói bọn họ nói dối!"

Khấu Trọng nhăn nhó cười khổ nói: "Chúng ta không dám nhận là bản lĩnh cao cường, khiêm tốn có phải là tội không?"

Điệp công tử lãnh đạm: "Khiêm tốn không phải là cái tội, nhưng nói dối mới là đáng nghi ngờ. Bây giờ là lúc nào? Và nơi đây là đâu chứ?"

Từ Tử Lăng cười nói: "Chúng ta ngẫu nhiên đi qua đây thôi, chỉ là tình cờ gặp gỡ, công tử không tin cũng không biết phải làm sao."

Điệp công tử trầm ngâm một chút cuối cùng gật đầu nói: "Ta tin các ngươi." Dứt lời quay lưng đi về phía hơi nước mù mịt.

Bốn người nhìn nhau ngơ ngác, chẳng hiểu vì sao hắn lại thoát đến thoát đi như vậy.

Khấu Trọng nhin không được, xuống giọng hỏi nhỏ: "Hắn là ai vậy?"

La đạo nhân đáp: "Điệp công tử Âm Hiến Hạc là một kiếm thủ mới quật khởi vùng Đông Bắc này, lãnh huyết vô tình, tâm địa ác độc, tánh tình cô tịch, dù chưa làm điều gì xấu xa nhưng lại không được tiếng tốt, bởi vì hắn không biết làm hài lòng người khác."

Tao Nương Tử vẫn còn lo lắng hỏi tiếp: "Quả là quái nhân, hắn đến đây làm gì vậy?"

La đạo nhân thông thả đáp: "Hắn không chịu nói thì ai mà biết được chứ?"

Từ Tử Lăng trong lòng máy động, vươn người đứng dậy nói: "Để ta đi hỏi hắn!"

Tao Nương Tử biến sắc cảnh: "Hắn không đụng đến ngươi, ngươi còn muốn đi chọc hắn à?"

Khấu Trọng ngầm đoán Âm Hiến Hạc đến đây tất có liên quan đến thẩm án ở An Nhạc, biết đâu có thể tìm hiểu thêm chi tiết từ hắn, nhưng chuyện này dĩ nhiên không thể nói với người khác được, liền cười nói: "Bà chủ yên tâm đi. Vị huynh đệ này của ta là thuyết khách vĩ đại nhất, chắc chắn có thể làm cho lão Âm phải mở miệng thôi!"

La đạo nhân nhìn theo dáng phong lưu tiêu sái của Từ Tử Lăng, cười hì hì nói: "Xem ra ba vị không phải đơn giản là người qua đường đâu."

Khấu Trọng thần nhiên đáp: "Ta có thể chỉ trời mà thề rằng, đúng là tình cờ ghé đây thôi, bất quá đúng là chúng ta có nghe qua vụ thẩm án ở An Nhạc. Hồi nhỏ mẹ ta có dạy là đi đường gặp chuyện bất bình thì phải thể thiên hành đạo, nói vậy đạo trưởng có hài lòng chưa?"

Từng lời nói của hắn đều chân thành phát tự đáy lòng, khiến người nghe không thể hoài nghi được.

Tao Nương Tử có chút sốt ruột, khởi thân đứng dậy nói: “Hai vị cứ tự nhiên, ta đi xem Hứa Đại đương gia đã đến chưa, không biết vì sao Khâu đại nhân và Thư gia đều đến muộn vậy?”

Sau khi Tao Nương Tử đi khỏi, Khấu Trọng hỏi: “Khâu đại nhân và Thư gia là ai vậy?”

La đạo nhân giải thích: “Là Tổng tuần bộ Khâu Nam Sơn và đệ nhị đương gia An Nhạc bang Thư Đình Thái, hai người này bản đạo chẳng ưa chút nào, bọn chúng dựa vào cái gì để đòi lại công đạo cho bằng hữu chơi cờ của ta chứ.” Khấu Trọng giờ mới biết La đạo nhân chính là bằng hữu thâm giao của An Nhạc Bang chủ Lục Bình vừa bị hại, hảo cảm lại tăng thêm một chút. Đạo nhân thu lại vẻ mặt tươi cười đùa cợt, uống cạn một ly rượu đắng rồi thở dài: “Trước đây có người cười trêu cái tên An Nhạc bang, bởi vì người ta khi chết đi mới được An Nhạc, không ngờ lời nói chơi lại hóa thành thật. Thôi! Vô luận chết bất đắc kỳ tử hay chết già cũng đều là chết thôi mà!”

Khấu Trọng thấy ông ta lộ xuất chân tình, thừa cơ hỏi: “Bên ngoài là những ai, đóng cát vụn đó có thể làm được chuyện đại sự gì chứ?”

La đạo nhân bình tĩnh lại, nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi mỉm cười hỏi lại: “Người có lòng tốt lo chuyện người khác hay là có tư tâm vậy?”

Khấu Trọng hai mắt lộ xuất tinh mang, lộ vẻ dứt khoát, điềm đạm nói: “Đây còn là chuyện của người khác sao?”

La đạo nhân giật mình, vẻ bề trên biến mất, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đôi mắt Khấu Trọng đang lộ ra huyền công dị quang, càng không ngờ hắn đủ sức thu lại thần quang trong mắt, thâm tàng bất lộ như vậy.

Sau một lúc La đạo nhân mới bình tâm lại, thấp giọng hỏi nhỏ: “Người là ai?”

Tiểu nhị sau khi mang ra thịt dê bánh bao thì đã rời khỏi chỗ đó, cả nội đường rộng rãi chỉ còn có bọn họ hai người.

Khấu Trọng vén trường bào qua khỏi gối, vạch lớp da dê ra để lộ ra thanh Tinh Trung Nguyệt, hỏi lại: “Đạo trưởng biết ta là ai chưa?”

La đạo nhân giật mình nói: “Thanh đao bề ngoài rất đồi bình thường đó có phải là bảo đao Tinh Trung Nguyệt hay không?”

Khấu Trọng gạt đầu đáp: “Đạo trưởng quả nhiên mắt sáng.”

La đạo nhân cố hết sức bình thần trở lại, thở ra một hơi thật dài nói: “Hèn gì các ngươi không thèm để bọn người ở bên ngoài vào mắt, nguyên nhân bọn người là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ, nếu không thấy đạo của các người thì chắc cũng bị gạt mất rồi.”

Khấu Trọng hỏi: “Chúng ta có thể chân thành hợp tác không?”

La đạo nhân gạt đầu đáp: “Có các ngươi xuất thủ tương trợ, dĩ nhiên là tốt hơn nhiều rồi. Ở ngoài kia có tổng cộng bốn nhóm người, đó là Bắc Mã bang, Ngoại Liên bang, Tiền Hà Động và Đông Bắc bang. Đàng hoàng nhất là Tiền Hà Động, động chủ Trần Hòa phái hai nam nữ đồ đệ đặc ý nhất là Lữ Thế Thanh và Lang Đình Đình đến. Tiền Hà Động ở đông bắc gần với Trường Bạch phái đều là danh môn chánh phái. Lục lão đệ vừa ngộ hại có con trai là môn hạ của Trần Hoài, cho nên Trần Hoài dù không muốn dính vào chuyện giang hồ phân tranh nhưng cũng không thể không lý đến chuyện này được.”

Khấu Trọng hỏi tiếp: “Thanh Cô có phải là người của Ngoại Liên bang không?”

Ngoại Liên bang vốn có danh trong ba bang phái lớn nhất Bắc Cương, đương nhiên Khấu Trọng phải để ý đến.

La đạo nhân đáp: “Thanh Cô tên thật là Tô Thanh, ngoại hiệu ‘Cầu Hồn Đoạt Phách’. Nàng ta là nữ nhân của Long đầu Công Lang của Ngoại Liên bang, võ công không tệ đâu, đủ sức ngồi vững trên ngôi Phượng Đường đường chủ trong Ngoại tam đường đó. Đông Bắc bang cũng có phái nhiều người đến, Bang chủ Bối Thúc Quần là huynh đệ kết nghĩa với Cao Khai Đạo. Khi Cao Khai Đạo đắc thế, bọn họ thuyền lên theo nước, nhân đó biến Đông Bắc bang thành Bắc Cương đệ nhất bang, lần này chính Thiếu bang chủ Bối Thần Phân đưa người đến, người này tính tình âm trầm, vừa rồi không nói gì mà chỉ dung túng cho thủ hạ gây rối, cho nên Thiếu soái không để ý đến hắn.”

Khấu Trọng còn đang muốn hỏi thêm về thám án An Nhạc, thì bên ngoài chợt vang lên tiếng binh khí giao đấu, còn có tiếng kêu hét lẫn tiếng kêu gọi trợ giúp. Khấu Trọng chuyển thân cười nói: “Lại đánh nhau rồi! Người của Bắc Mã bang không được nhẫn nại lắm thì phải.”

Từ Tử Lăng đi theo Âm Hiễn Hạc, dáng người cao hơn hẳn nửa thốn, người thẳng như cây trúc. Nhiệt khí từ ôn tuyền bốc lên, khiến người ta nghĩ ngay đến việc ngâm mình trong nước ấm, quả là một lạc thú hấp dẫn.

Âm Hiến Hạc nhìn chăm chú vào ôn tuyền, thanh âm không mang bất cứ một nét tình cảm nào, đều đều thốt: "Huynh đài tốt nhất nên trở về đi."

Từ Tử Lăng dừng cước bộ, lãnh đạm nói: "Tiểu đệ chỉ có một câu hỏi thôi, nếu Âm huynh không muốn trả lời thì tiểu đệ sẽ lập tức về ngay."

Âm Hiến Hạc im lặng suy tư, sau đó chậm chậm thốt: "Nói đi!"

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Lần này Âm huynh đến có phải là để giết Hứa Khai Sơn không?"

Âm Hiến Hạc đi vòng qua bàn, hai mắt tràn ngập sát khí, nhìn thẳng vào Từ Tử Lăng hỏi: "Người là ai?"

Từ Tử Lăng không biết vì sao chỉ mới nhìn thoáng qua độc hành kiếm thủ lập dị này thì đã cảm thấy hắn là một kẻ đáng kết giao làm bằng hữu, giờ thấy mình dự cảm không sai, càng tin vào ý nghĩ này, không muốn đối gạt hắn, mỉm cười đáp: "Tại hạ Từ Tử Lăng."

Âm Hiến Hạc chấn động thốt: "Vậy thì trong nội đường chính là Khấu Trọng rồi."

Từ Tử Lăng gật đầu đáp: "Chính là gã. Chúng ta thật tình là trên đường đi qua đây đến Sơn Hải quan tìm đến Bá Vương Đỗ Hưng, trên đường nghe chuyện An Nhạc thẩm án, rồi tình cờ đến đúng lúc đại hội do Hứa Khai Sơn triệu tập để chống Thôi Vọng, đoán là trong đó ắt có điều khả nghi, nên tìm đến Âm huynh thỉnh giáo!"

Âm Hiến Hạc cất tiếng mắng: "Đỗ Hưng! Tên khốn kiếp!"

Từ Tử Lăng thừa dịp hỏi tới: "Đỗ Hưng là người thế nào?"

Âm Hiến Hạc mắt lại lộ ra sát khí, ngữ điệu vẫn lạnh lùng như trước, đáp: "Đỗ Hưng có hai thân phận. Bên trong làm nhiều chuyện mờ ám, gồm cả đồ trường thanh lâu, là vương quốc mua bán lậu thuế. Tổ chức của hắn thông qua bạo lực để khủng bố, hối lộ, dùng mọi thủ đoạn giết kẻ dám chống lại, thuận thì sống, nghịch thì chết, ép buộc tất cả mọi người phải khuất phục dưới dâm uy của hắn, ai cũng sợ mà không dám nói. Bên ngoài làm kẻ chiều đãi anh hùng võ lâm, chủ trì chính nghĩa, giao kết anh hùng thiên hạ, giúp đỡ kẻ bị khi phụ, thậm chí còn mở cửa cung cấp đồ ăn thức uống miễn phí cho dân nghèo. Hứa Khai Sơn là con chó ngoan của hắn, chuyên đi làm những chuyện thương thiên bại lý giùm cho hắn, chẳng ảnh hưởng gì đến danh vọng của hắn cả."

Từ Tử Lăng giật mình thốt: "Nguyên lai Âm huynh mang tâm nguyện vì thiên hạ trừ ác nhân."

Âm Hiến Phi phì ra một tiếng, nhún vai nói: "Ta không có hứng thú với các từ đao to búa lớn như vậy, thế gian từ trước đến nay vẫn thế, mà về sau cũng thế thôi. Ta muốn giết Hứa Khai Sơn bởi vì ta còn thiếu nợ Lục Đại đương gia một cái ân, giờ đến lúc báo ân vậy thôi!"

Từ Tử Lăng hỏi: "Bằng vào đâu mà Âm huynh khẳng định Hứa Khai Sơn là người của Thôi Vọng?"

Âm Hiến Hạc không đáp mà hỏi lại: "Căn cứ vào đâu mà Từ huynh đoán biết ta muốn giết Hứa Khai Sơn?"

Từ Tử Lăng thần nhiên đáp: "Đó chỉ là một cảm nhận mơ hồ, thật không dám chắc chắn. Hứa Khai Sơn bành trướng nhanh chóng, ắt có liên quan với Đỗ Hưng, có khả năng lớn là đối tác mua bán chính với hắn cũng nên. Ta thấy Âm huynh tuyệt không hứng thú với chuyện võ lâm tụ họp cho nên mới đoán thế."

Âm Hiến Hạc đột nhiên thở dài một hơi cảm thán: "Ta rất ít khi nói chuyện nhiều với người khác, càng không có thói quen hợp tác với ai. Lần này nếu Từ huynh và Khấu huynh không phải là các người mà ta kính phục, ta cũng chẳng phí lời làm gì. Từ huynh không cần phải lo về vụ án này nữa, báo ân là chuyện của riêng ta mà thôi."

Tiếng binh khí giao nhau từ xa truyền đến.

Khấu Trọng cùng với La đạo nhân nhanh chóng rời khỏi lầu chính, thấy Nhậm Tuấn đang động thủ với bảy, tám đại hán của Đông Bắc bang, chứ không phải là Bắc Mã bang định đoạt ngựa.

Một gã đại hán của Đông Bắc bang đang ngồi bên hồ, máu trên vai chảy đỏ, đang được đồng bọn trị thương.

Không cần đoán cũng biết có một người trong Đông Bắc bang đứng ra khiêu chiến rồi động thủ với Nhậm Tuấn, khinh địch rồi thụ thương, bọn còn lại thấy đao pháp cao minh của Nhậm Tuấn bèn không để ý gì đến quy củ giang hồ tập trung lại đánh hội đồng hắn.

Lữ Thế Thanh của Tiền Hà Động đã đứng lên, có vẻ như trong lòng nổi giận, muốn nhảy ra vì nghĩa can thiệp.

Nhậm Tuấn lúc tiến lúc lùi, tay tả đã có vết máu, rõ ràng mãnh hổ nan địch quần hồ, đang ở thế hạ phong.

Ngoại Liên bang và Bắc Mã bang đều cất tiếng cổ vũ cho Đông Bắc bang, có vẻ như chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn qua đám người Đông Bắc bang hò hét cổ vũ cho đồng bọn, trong đó có một tên trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch, thần sắc lãnh tĩnh chằm chằm nhìn thẳng vào hắn, lòng nghĩ thầm chính là Thiếu bang chủ của Đông Bắc bang Bối Thần Phân.

Tô Thanh và Sư gia Hóa cũng liếc nhìn gã, Khấu Trọng mỉm cười với bọn họ, tiếp theo quát to: "Lui về sau ba tấc."

Nhậm Tuấn đang bị người bên trái chém vào phía sau vọt ra một tia huyết ngân, tinh thần đang hốt hoảng, nghe tiếng kêu lập tức lấy lại tinh thần.

Hắn tuyệt đối tin tưởng vào lời họ Khấu, tuy ánh đao nghe lạnh mặt, lại càng không rõ thế đao của địch như thế nào, nhưng vẫn nghe lời lui về sau ba tấc.

Đao phong chém sượt qua mũi, suýt nữa thì chạm da thịt, nhưng hắn lại chuyển nguy thành an, tất cả bọn kia không ngờ hắn lại lui về nên đao kiếm tất cả công vào chỗ trống.

Nhậm Tuấn vung đao lên chém thẳng, tên đứng đối diện lập tức ngực phun ra vòi máu, đao trong tay rơi xuống đất.

Khấu Trọng lại quát: "Vô vân vô vũ, vạn lý nhất không, tiến về trái."

Không chỉ sư huynh muội Lữ Thế Thanh mà cả Tô Thanh, Sư gia Hóa, Bối Thần Phân cả bọn không thể không lộ ra thần sắc kinh hãi.

Nhậm Tuấn võ công quả cao cường một mình đủ sức chống lại bảy, đã là ngoài ý của bọn họ rồi, giờ thì ngay cả kẻ đui mù câm điếc cũng nhìn ra Khấu Trọng còn lợi hại hơn nhiều lần.

Nhậm Tuấn nghe đâu làm đó, tiến về phía trái, thoát khỏi vòng vây.

Tâm hắn hoàn toàn bình ổn lại, cũng nhờ trên đường Khấu Trọng và Từ Tử Lăng huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc nên giờ thực sự đã có hiệu quả. Hắn cảm thấy hết sức tự tin, có khả năng phá vỡ mọi ý đồ biến hóa của địch nhân.

Nhuệ khí của Đông Bắc bang giảm mạnh, nhất thời không biết truy tới động thủ tiếp, nhất thời đứng ngậy ngốc tại chỗ.

Bối Thần Phân đột nhiên đứng dậy, quát: "Dừng tay!"

Khấu Trọng ngẩng lên trời cười to: “Người nói ngừng là ngừng sao? Tiểu Tuấn, giết sạch bọn đó cho ta!”

Nhậm Tuấn đang muốn phát văng cả bọn, chợt có tiếng nói từ đại môn truyền đến: “Ai dám cuồng vọng đến thế?”

Khấu Trọng quay nhìn về đại môn, thầm nghĩ chẳng lẽ Hứa Khai Sơn đã đến rồi sao?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>